

Hegedús Pál

1872. január 18 - án született Endrődön. Apja Hegedús István, gazdálkodó, anyja Uhrin Mária. Iskoláit sikeres eredménnyel Endrődön végezte.

A közös hadseregben töltötte le katona éveit. A török csendőrségbe szervezték be, a következő feltételekkel: szolgálat ideje 2 év, rendfokozata: sercentmajor (örmester), illetve havi 900 piaszter, vagyis 197 korona, lovas tisztként 1200 arany piaszter, vagyis 245 korona. Szolgálati helye: Macedónia, évente hat hét szabadság.

Hazatérve a közös hadseregben 2év, négy hónap, 21 napot töltött. Részt vett a világháborúban, ahol „jubileumi kereszt” kitüntetést kapott.

Kilépve a csendőrség szervezetéből, ahol összesen 19 évet töltött, a rendőri pályát választotta. Erdélyben és a Dunántúlon volt őrpapancsnok. Rendfokozata főtörzsörmester.

Felesége Jelsovszki Piroska (született Tagadómedgyesen, 1885. október 20-án). Házasságot Endrődön kötöttek, Schiefner Ede plébános eskette őket. Gyermekei: Pál, Ilona, Mária, Jolán, Irén, István és József ikrek, László.

1930-ban felesége gyermekágyi lázban meghalt Dr. Weiss Aladár házi orvos keze alatt.

Endrődi szolgálati idején elismerést szerzett példás szolgálatával. Községünkben kiváló rendőrkollégái voltak: Talán Mátyás, Szalóki Antal, Gubuznai Sándor, Fekécs Lajos, Szujó Imre. Az 50-es évek „pártállama” még a nyugdíjától is megfosztotta.

1935- ben a gyászos emlékü sortűz idején is itt volt. 1953. január 18-án 81 éves születésnapján távozott az élők sorából. A szarvasvégi temetőben alussza örök álmát.

* * *

Az 1800-as években a község nyugalmát, békéjét „utcakapitányok” és „tizedesek” biztosították. Az esti órákban kívülük még **Bauer Pál** járta a települést. A szabályok ellen vétőket a község házára vitték, és dutyiba (fogda) zárták. A reggel beérkezett törvénybíró kiszabta a büntetést, a férfiak részére botlásuknak megfelelő számú botütést (porciót), amit a „deresre húzva” a község hajdúja osztott ki nyilvánosan. A súlyosabb elkövetők a megyére kerültek. A férfiaknál főleg a duhajkodás, verekedés, részegeskedés, kisebb értékű tolvajlás volt a leggyakoribb, értékük 5- 12 botütést szabott ki a törvénybíró. A nők sokkal ritkábban kerültek

„porciózásra”. Nekik lekopaszított hátukra korbácsütésben szabták ki a porciót. (Nyilván a mai időkben sok dolguk lenne a hajdúknak!

A világháború után megszervezték a csendőrséget, mely komoly, nyugalmat, vagyon és életbiztonságot jelentett. Sok érdekes, szegény sorsú férfi vállalta a hivatást, mert „jó parti volt egy fix fizetésű, nyugdíjra jogosító férfi.” Nyugodt megélhetést biztosított a szolgálat.